

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 882 ²	Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Πέμπτη 27 Ἰουλίου 2017 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Μία ἀνθοδέσμη ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος

Ἡ ζωὴ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος μοιάζει, ἀγαπητοί μου μὲ ἓνα κήπο. Σὰς καλῶ λοιπὸν νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν κήπο αὐτόν, κ' ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς φτειάξω ἀπὸ τὰ ἄνθη τοῦ μία ἀνθοδέσμη ἐπιλέγοντας ὠρισμένα σημεῖα ἀπὸ τὸν βίον τοῦ ἁγίου. Παρακαλῶ προσέξτε.

***

● **Τὸ σπίτι του.** Τὸ σπίτι ποὺ γεννήθηκε ὁ ἅγιος Παντελεήμων δὲν ἦταν ταιριασμένο. Εἶχε διχόνοια· καὶ μάλιστα στὸ σπουδαιότερο ζήτημα, στὴ θρησκεία. Ὁ πατέρας ἄρχοντας καὶ ἐπίσημος, ἐγωιστὴς καὶ ὑπερήφανος, ἦταν εἰδωλολάτρης. Ἡ μητέρα, μιὰ ἁγία γυναίκα, ἦταν πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη στὸν ἐσταυρωμένο Λυτρωτή. Στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ ἔγινε πάλη. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ ν' ἀκολουθήσει; Τὸ ἔλυσε τὸ πρόβλημα· ἀκολούθησε τὴ μητέρα. Καὶ αὐτὴ σὰν κηπουρὸς φύτεψε μέσ' στὰ στήθη τοῦ παιδιοῦ τὴν πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὴν ἀγάπη στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ ὅ,τι φυτεύει ἡ μάνα, δὲν μποροῦν νὰ τὸ ξερριζώσουν ὅλοι οἱ δαίμονες.

Ἄλλ' αὐτὸ ποὺ συνέβαινε τότε στὸ σπίτι τοῦ ἁγίου, συμβαίνει δυστυχῶς καὶ σήμερα. Σπάνιο τὸ σπίτι ποὺ πατέρας μάνα παιδιὰ ἔχουν ὅλοι τὴν ἴδια πίστι, **σπάνιο τὸ φαινόμενο εὐσεβοῦς οἰκογενείας.** Ζήτημα εἶνε ἂν ὑπάρχουν δέκα οἰκογένειες ποὺ κάθε βράδου μαζεύονται ὅλοι μαζί στὰ εἰκονίσματα, ὅπως οἱ πρόγονοί μας. Ἡ οἰκογενειακὴ προσευχὴ ἔσβησε. Διχόνοια καὶ ἀναρχία ὑπάρχει. Καὶ συχνὰ μένει ἓνας μόνος ποὺ πιστεύει στὸ Χριστό· κι αὐτὸς εἶνε τὸ παιδί, πού, τρυφερὸ αὐτό, αἰσθάνεται τὴν αὔρες τοῦ οὐρανοῦ καὶ θέλει νὰ ζήσει μιὰ ζωὴ ἀνώτερη. Καὶ οἱ γονεῖς, μόλις τὸ ἀντιληφθοῦν αὐτό, στρέφονται ἐναντίον του, γίνονται πολέμιοι τοῦ παιδιοῦ τους, καὶ προσπαθοῦν νὰ ξερριζώσουν ἀπ' τὴν καρδιά του ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὠραῖο ὑπάρχει.

Θὰ ἦταν μακρὸς ὁ λόγος ἔάν, ἀπὸ τὴ ζωὴ μου ὡς ἱεροκήρυκος καὶ ἐπισκόπου ἐπὶ μισὸν αἰῶνα, σὰς ἀνέφερα τραγικὰ γεγονότα. Γνώρισα **πατέρα ἄπιστο**, ποὺ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ τὸ Εὐαγγέλιο, ποὺ διάβαζε, καὶ τὸ ἔρριξε στὴ φωτιά. Ἄλλος πατέρας πῆρε τὸ Εὐαγγέλιο, τὸ ἔκανε κομμάτια, τὸ ποδοπατοῦσε καὶ βλαστημοῦσε τὸ Θεό. Ἄλλοι γονεῖς ἀπαγορεύουν στὸ παιδί νὰ πηγαίνει στὸ κατηχητικὸ σχολεῖο. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ποὺ ὅταν βλέπουν τὸ παιδί νὰ ἐκκλησιάζεται, ἐξοργίζονται καὶ σὰν λυσσασμένοι τὸ χτυποῦν, τὸ δέρνουν, τὸ βασανίζουν. Ἀπίστευτα, ἀλλὰ ἀληθινά. Ἄν μάλιστα δοῦν τὸ παιδί νὰ θέλη νὰ σπουδάσει θεολογία, τότε ὅλοι μαζί πέφτουν πάνω του, καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ ἀποτρέψουν, γιὰ νὰ σπουδάσει ἄλλη ἐπιστήμη. Τὸ ἀποτέλεσμα; Ἐὰν τὸ παιδί εἶνε χαρακτήρας χλιαρὸς, θὰ ὑποκύψει, θὰ γίνῃ ὅμοιος μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα του.

Ἄλλ' ὑπάρχουν –δόξα τῷ Θεῷ– καὶ **παιδιὰ ἥρωες**, ποὺ πάνε κόντρα μὲ τὸ ἄθεο πνεῦμα τῶν γονέων τους. Αὐτοὶ ἀνανεώνουν τὸ παράδειγμα τοῦ ἁγίου.

● **Ἡ ἐπιστήμη του.** Ἄλλο ἄνθος τοῦ κήπου τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος εἶνε, ὅτι ἦταν εὐφυῆς καὶ ἔκλινε στὰ γράμματα. Σπούδασε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, καὶ μετὰ σπούδασε τὴν ἱατρικὴ. Ἐγίνε διαπρεπὴς ἐπιστήμων. Διέφερε δὲ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπιστήμονες σὲ δύο σημεῖα. Τὸ ἓνα· ἐνῶ ἐκεῖνοι ἦταν ἄπιστοι, αὐτὸς ἦταν Χριστιανός. Καὶ τὸ ἄλλο· ἐνῶ οἱ ἄλλοι γιατροὶ εἶχαν τὴν ἐπιστήμη ὡς μέσο ἐκμεταλλεύσεως καὶ πλουτισμοῦ, ἐκεῖνος τὴν ἔβλεπε ὡς ὑπηρεσίαν τοῦ λαοῦ.

Σήμερα ὑπάρχουν γιατροὶ ποὺ ζοῦν ἀπὸ τὴν ἐκτρώσεις (ὅπως ὑπάρχουν καὶ δικηγόροι ποὺ ζοῦν ἀπὸ τὰ διαζύγια). Ἡ ἐπιστήμη ὅμως, ὅπως τὴν ἔζησε ὁ ἅγιος Παντελεήμων, δὲν εἶ-

νε μέσο θησαυρισμοῦ καὶ καλοζωίας. Εἶνε ὑπηρεσία· ὄχι κατὰ τὸ μαρξιστικὸ σύστημα, ἀλλὰ κατὰ τὴ χριστιανικὴ διδασκαλία, πού θέλει **κάθε ἄνθρωπος νὰ εἶνε διάκονος τοῦ ἄλλου.**

● **Ἡ θρησκεία του.** Τὸ ἕνα ἄνθος τὸ σπῆτι του, τὸ δεύτερο ἄνθος ἢ ἐπιστήμη πού ἐξήσκησε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὸ τρίτο ἄνθος; Ὁ ἅγιος Παντελεήμων δὲν ἔζησε σὲ χρόνια εἰρήνης, ἀναπαύσεως, εὐδαιμονισμοῦ· ἔζησε σὲ χρόνια δύσκολα καὶ ἀπαίσια· καὶ μόνο τὸ ὄνομα *Χριστιανός* ἦτο ἐγκλημα. Ἔτσι συνελήφθη, φυλακίστηκε καὶ ὑπέστη φρικτὰ μαρτύρια. Σὲ ὅλα αὐτὰ στάθηκε ἀνδρεῖος· δὲν ὑπέκυψε.

Ἐμεῖς εἴμαστε Χριστιανοὶ ὅταν ὅλα πᾶνε καλά. Ὅταν οἱ ἐργασίες προοδεύουν, ὅταν τὸ πορτοφόλι εἶνε γεμᾶτο, ὅταν ὑπάρχη ὑγεία καὶ ἀξιώματα, τότε λέμε «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Μόλις παρουσιαστοῦν δυσάρεστα (φτώχεια καὶ δυστυχία, συκοφαντία καὶ διαβολή, σύννεφα στὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ, κ.τ.λ.), τότε ἀρχίζουμε νὰ γογγύζουμε, νὰ βλαστημοῦμε, νὰ ἐπικρίνουμε τὴ θεῖα πρόνοια. **Ἄνχι τέτοιοι Χριστιανοί!** Ὁ καλὸς στρατιώτης θὰ φανῆ στὴ μάχη, καὶ ὁ καλὸς ναυτικὸς θὰ φανῆ στὴ φουρτούνα. Ἔτσι καὶ ὁ πιστὸς Χριστιανὸς θὰ φανῆ στὴν ὥρα τοῦ πειρασμοῦ. Καὶ ἔρχεται ἡ ὥρα πού καθένας ἀπὸ μᾶς καλεῖται νὰ δώσῃ τὸ παρὼν στὸ προσκλητήριό τοῦ Χριστοῦ, καὶ ν' ἀποδείξῃ ἂν εἶνε Χριστιανὸς τῶν τύπων, ἢ ζῆ μὲς· στὴν καρδιά του ὁ Ἐσταυρωμένος.

● **Τὸ ὄνομά του.** Τὸ τέταρτο ἄνθος. Ὁ ἅγιος Παντελεήμων δὲν ἔφερε ἐξ ἀρχῆς τὸ ὄνομα αὐτό. Τὸ πρῶτο τοῦ ὄνομα ἦταν *Παντολέων*. Ἔτσι τὸν φώναζαν μικρὸ στὴ γειτονιά. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου, τότε τοῦ δόθηκε ὡς παράσημο τοῦ οὐρανοῦ ἢ ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματος. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε. Τί λέει ἡ Ἐκκλησία μας; Ὅτι προτοῦ ἢ μάχαιρα τοῦ δημίου ν' ἀποκόψῃ τὴν τιμία κεφαλὴ του, ἀκούστηκε, ναὶ ἀκούστηκε, φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ· «Ἀπὸ σήμερα πλέον δὲν θὰ ὀνομάζεσαι *Παντολέων* θὰ ὀνομάζεσαι *Παντελεήμων*». Καὶ ὀνομάστηκε Παντελεήμων, γιατί τὸ ὄνομα αὐτὸ ταίριαζε στὸν χαρακτήρα καὶ στὴν ὅλη ζωὴ του. *Παντ-ελεήμων* εἶνε μία σύνθετη λέξις, πού σημαίνει ἐκεῖνον πού ἐλεεῖ ὅλους ἀνεξαιρέτως. Καὶ πράγματι ὁ ἅγιός μας ἦταν ὅλο ἀγάπη, ἦταν μιὰ πηγὴ πού πότιζε ὅλους χωρὶς διακρίσεις. Αὐτὸ σημαίνει *Παντ-ελεήμων*. (Σὲ λίγο δυστυχῶς ἢ γλῶσσα μας θὰ εἶνε ἀκατανόητη· κινέζικα θὰ εἶνε γιὰ τὰ παιδιὰ μας τὰ ἑλληνικά. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἄλλο θέμα).

Ὅπως στὸν ἅγιό μας δόθηκε ὄνομα, τὸ *Παν-*

τελεήμων, ἔτσι καὶ στὸν καθένα ἀπὸ μᾶς ἔχει δοθῆ ὄνομα. Ἄγία καὶ ἀλησμόνητη ἢ ἡμέρα τοῦ βαπτίσματός μας. Τὸ χριστιανικὸ μας ὄνομα ὑπενθυμίζει ἥρωες τῆς πίστεώς μας. Καὶ πρέπει τὸ ὄνομά μας νὰ τὸ τιμήσουμε. Νὰ μὴ συμβῆ καὶ σ' ἐμᾶς ἐκεῖνο πού συνέβη στὸν Μέγα Ἀλέξανδρο. Λένε, ὅτι εἶχε ἕνα στρατιώτη πού ὀνομαζόταν κι αὐτὸς Ἀλέξανδρος. Ἄλλ' ὁ στρατιώτης ἦταν δειλός, καὶ προσέβαλλε ἔτσι τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως του. Ὅταν λοιπὸν τὸν εἶδε σὲ μιὰ μάχη νὰ στρέφῃ τὰ νῶτα ἀπὸ δειλία, τοῦ εἶπε· «Ἡ ν' ἀλλάξης ὄνομα, ἢ ν' ἀλλάξης διαγωγὴ!»! Αὐτὸ λέει καὶ σ' ἐμᾶς ὁ ἄγγελός μας. Ἔχουμε μεγάλα καὶ ὠραῖα ὀνόματα. **Ν' ἀλλάξουμε λοιπὸν διαγωγὴ,** γιὰ νὰ εἴμαστε συνεπεῖς μὲ τὴν ὀνομασίαν μας.

● **Ἡ πατρίδα του.** Ἄς κόψουμε τέλος ἕνα ἀκόμη λουλούδι ἀπὸ τὸν κήπο τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος καὶ νὰ κλείσῃ ἡ ἀνθοδέσμη. Καθένας ἀπὸ μᾶς ἔχει πατρίδα. Ἔτσι καὶ ὁ ἅγιός μας. Κάπου γεννήθηκε. Ποιὰ εἶνε ἡ πατρίδα του; Δάκρυα μᾶς φέρνει ἡ μνήμη τῆς. Πατρίδα τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος εἶνε ἡ Νικομήδεια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ὅταν ἦμουν μικρός, ἀκούστηκε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ὅτι ἔπεσε ἡ Νικομήδεια! Ἐνα τάγμα εὐζωνικό, μὲ ἀρχηγὸ ἕναν ὑπέροχο συνταγματάρχη, μπῆκε σὰν σήμερα, τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, στὴ Νικομήδεια καὶ ὑψωσε τὴν ἑλληνικὴ σημαία! Τώρα ὅλα ἐκεῖνα εἶνε στάχτη πλέον... Ἄλλ' ἔστι Θεός, ἔστι θεῖα δίκη. Καὶ πιστεύω ἀκραδάντως στὸ Θεὸ –ἐγὼ δὲ– θὰ ζῶ–, ὅτι **τὰ ἐγγόνια σας θὰ ξαναπᾶνε στὴ Μικρὰ Ἀσία.** Θὰ δημιουργηθοῦν νέες συνθήκες, νέα γεγονότα σὲ παγκόσμιό κλίμακα, τὰ ὁποῖα θὰ δικαιώσουν τὴν δυστυχὴ μας πατρίδα.

* * *

Τελείωσα, ἀγαπητοί μου. Σᾶς ἔφτειαξα μιὰ μικρὴ ἀνθοδέσμη. Συνοψίζω λοιπὸν καὶ λέω· Εἶσαι μικρὸ **παιδί;** νὰ μιμηθῆς τὸν ἅγιο Παντελεήμονα. Εἶσαι **νέος;** νὰ μιμηθῆς τὸν ἅγιο Παντελεήμονα. Εἶσαι **ἐπιστήμων;** νὰ μιμηθῆς τὸν ἅγιο Παντελεήμονα, τὸν Χριστιανὸ ἐπιστήμονα. Ἔχεις **βάσανα καὶ ταλαιπωρίες;** νὰ μιμηθῆς τὸν ἅγιο Παντελεήμονα, πού δὲν λύγισε, ἀλλὰ ἔμεινε βράχος. Εἶσαι **πατριώτης;** Κράτησε τὴν ἐλπίδα. Καὶ εἶθε, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος καὶ ὄλων τῶν ἁγίων, νὰ ἔρθῃ μιὰ μεγάλη ἡμέρα, πού καὶ πάλι ἡ σημαία τῆς Ἑλλάδος θὰ κυματίσῃ στὴ Νικομήδεια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Καὶ τότε **ὄλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι,** νὰ δοξάζουμε Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**